

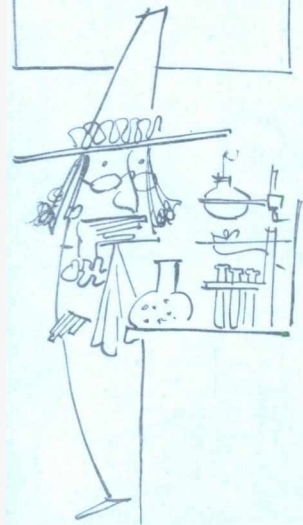

MEXIC

De la trimiși noștri speciali
AL. CLENCIU și V. VASILIU

ROPO de recordurile
și Manoliu

1960 1964 1968
BRONZ+BRONZ+58,28=AUR

ALCHIMISTUL: — Asta
era formula aurului!

— Amigos, de unde cunoașteți
Imnul național românesc?
— De la... Olimpiadă!!!

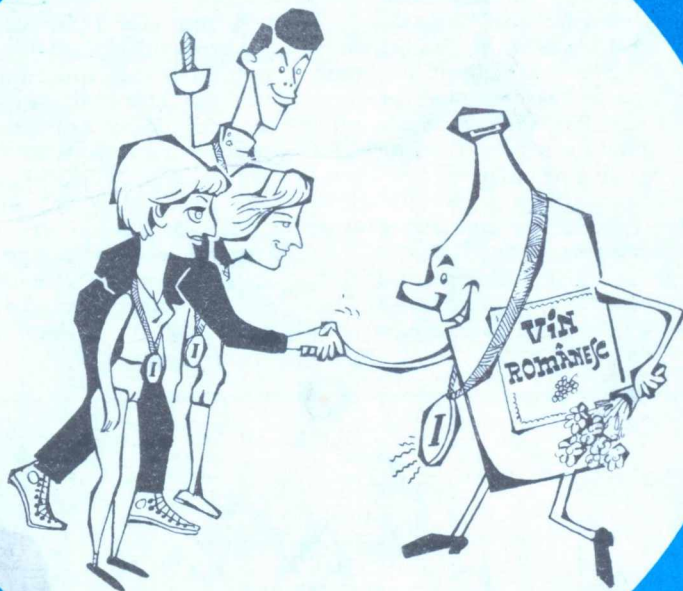
— Au românii ăștia niște
fete de... aur!!!

Ionel Drîmbă — campion
olimpic la floretă

D'ARTAGNAN: — Trebuie să
recunosc că m-ai «tăiat»!

ÎNTRU MEDALIAȚII CU AUR

VINUL: — Vă felicit, deși știu că nu
mă prea... înghițiți!

REDACȚIA NU RĂS-
PUNDE DE MEDALIILE
OBTINUTE DUPĂ IN-
TRAREA REVISTEI ÎN
MAȘINĂ!!

urzica

ANUL XX • Nr. 20 • 31 OCTOMBRIE 1968 • 16 PAG. 1,50 LEI

Mîna galbenă cu inel

de MIHAIL JOLDEA

De mic copil, Temistocle Popescu avea niște înclinații foarte bizare. Aduna pene de gîscă, penițe, cerneală violetă, indigouri, gume și coli de hîrtie. Acolo, în odăița lui de copil, scria cereri peste care punea rezoluții, apoi le ștampila și le iscălea. Asta era singura lui joacă.

La școală răspunsurile lui dădeau profesorilor de gîndit. Bunăoară dacă era întrebare cînd și unde a murit Napoleon, Temistocle răspundea astfel: «În urma explicațiilor d-voastră din lecția anterioară a.c. vă aduc la cunoștință că Napoleon a murit pe insula Sf. Elena în anul 1821.»

Seu întrebare la Geografie ce populație are România, răspundea: «La întrebarea d-voastră referitoare la populația României, vă fac cunoscut că, în urma ultimului recensămînt din... (urmau anul, luna ziua) s-a ajuns la concluzia că populația României este de atît și atît». Apoi se așeza liniștit. La limba română, cînd profesorul le-a dat elevilor o temă literară în versuri, în care să spună fiecare ce profesie ar vrea să-și aleagă, Temistocle a răspuns:

«La-ntrebarea d-voastră

Ce n-ați pus-o în zadar

Am onoarea a răspunde

Că vreau să fiu funcționar».

Iar cînd s-a căsătorit și ofițerul stării civile i-a pus întrebarea sacramentală: «Vrei să ieși de soție pe Fița Ionescu?», Temistocle l-a privit lung pe ofițer, apoi pe viitoarea consoartă și a răspuns: «Prin prezenta vă fac cunoscut că sînt de acord să răspund: Da!»

Bine înțeles că Popescu I. Temistocle a ajuns funcționar. Dar nu un funcționar oarecare, ci unul

temut, căruia începuse să i se spună Temistocle «Biciul lui Dumnezeu». Ca să-ți rezolve o cerere în iunie a.c. trebuia să vii din martie anul trecut. Două slăbiciuni avea Popescu I. Temistocle. Neamurile și șefii. Pe neamuri le servea pentru a-i obliga, iar pe șefi îi servea fiindcă se temea de ei. Restul muritorilor care aveau treabă cu el treceau mai întîi pe la biserică, miluiau pe cei sărmani, aprindeau luminări și, cu cererea în buzunar, făcînd cu limba cruce peste cruce, se apropiau de ghișeu nr. 1 al lui Temistocle. Geamul mat nu permitea ca figura să-i fie văzută. Prin deschizătura geamului ieșea o mîna galbenă cu unghii lungi, avînd pe degetul inelar un inel de aur cu o piatră neagră peste care era încrustată o făclie de argint.

Cererea dispărea înlăuntrul ghișeului, trasă de o mîna făcută gheară, sub privirile îngrozite ale solicitantului. Se auzea un pocnet puternic, semn că Temistocle pusese stampila cu numărul de înregistrare, apoi spunea atît: reveniți! Și omul revenea, se supăra, iar revenea, iar se supăra, murea, venea urmașul care și el se supăra și iar revenea!

Pe mîna lui Temistocle a căzut și cererea lui Iancu Ionescu. După luni de zile de așteptare, prietenii lui l-au sfătuit că unica soluție ar fi să se înrudească neîntirziat cu Temistocle. Așa au făcut toți. Unii i-au devenit fini, alții se găseau veri de-al doilea, mă rog! Toate gradele de rudenie erau ocupate. Singurul loc vacant rămase postul de ginere al lui Temistocle, pe considerentul că fata era... foc de urită. Iancu trecu peste toate pre-

judcățile și nefiind însurat, înțelegeți și d-voastră ce a urmat. Curte, flori, invitații, pînă cînd, Iancu i-a spus direct lui Temistocle:

— Tov. Popescu, vreau să mă însor cu fata d-voastră!

— Foarte bine. Fă dumneata o cerere! și a închis ghișeu.

celelalte amănunte, vă veți prezenta joi a.c. la ghișeu nr. 1. (Urmau semnătura, ștampila și data).

În sfîrșit! Iancu își vedea visul cu ochii. Prima lui cerere va fi rezolvată urgent prin faptul că devenise ginerele lui Temistocle. Se prezintă la ghișeu nr. 1 la prima oră. Bătu discret în geam. Acesta se ridică lăsînd să apară mîna galbenă cu inel.

— Să trăiești, tată socrule! Sînt eu, Iancu!

— Dacă nu mă-nșel, dumneata ai făcut acum un an o cerere?

— Întocmai tată socrule, întocmai!

— Mîine dimineată să te prezinți la mine. O vei primi cu rezoluția favorabilă. E vorba de casa bătrînească în care stai, nu?

— Întocmai, tată socrule!

— S-a făcut. Te aștept mîine dimineată. A mers greu de tot, dar nu m-am lăsat! În treburi d-astea trebuie să fii operativ. Altfel nu merge!

— Mie îmi spui, tată socrule?

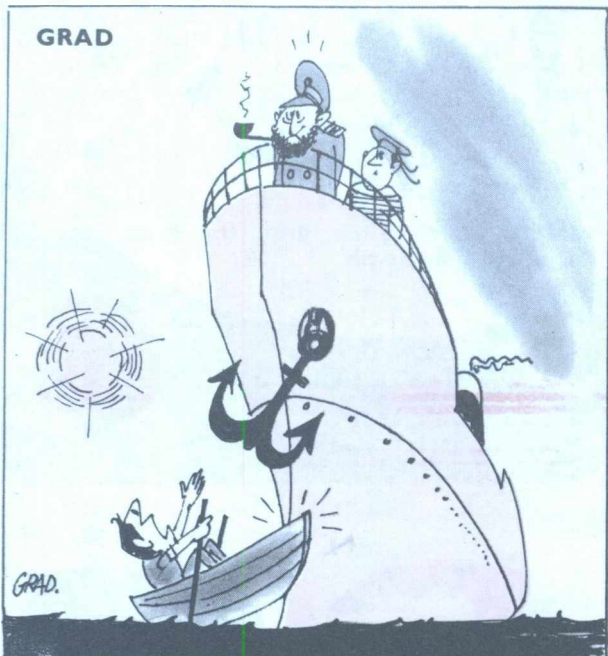
În după amiaza aceea, Iancu a făcut cel mai teribil chef din viața lui. Dar tot în după amiaza aceleiași zile s-a petrecut drama. Fata lui Temistocle Popescu a fugit de acasă cu un nenorocit, cu un coate goale, cu un ticălos, care avea cererea înregistrată la Temistocle încă de acum doi ani.

A doua zi cînd Iancu a ajuns în fața ghișeului nr. 1, Temistocle i-a spus doar atît: «Îmi pare rău, dar trebuie să mai așteptați! Sînt cereri nerezolvate de acum doi ani!»

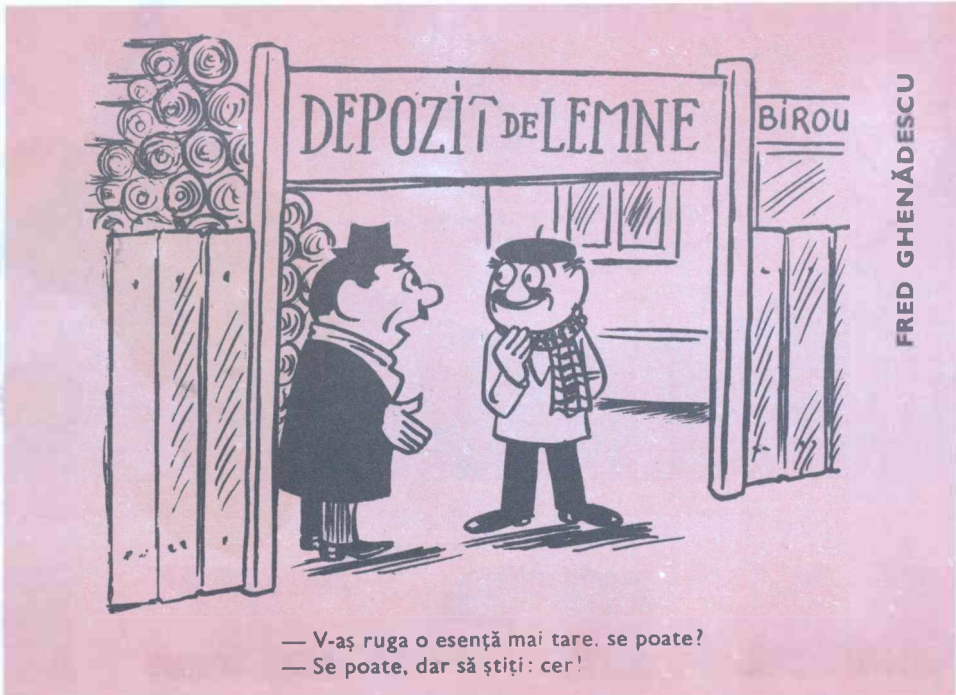
Și geamul mat al ghișeului a căzut peste speranțele lui Iancu sfîrșimîndu-le în tîndări. Naiba s-o ia de viață!

Iancu a făcut cererea și, după un timp relativ scurt, a primit răspunsul scris: «Prin prezenta vă fac cunoscut că, în urma cererii d-voastră referitoare la căsătoria cu fata mea, sînt de acord să rezolv cererea d-voastră în mod favorabil. Pentru

— Căpitane, nu știi să ții pe dreapta?

— V-aș ruga o esență mai tare. se poate?
— Se poate, dar să știți: cer!

«TEHNICITATE»

CLIPA DE GRATIE

Prea cuvioase anahoret,
Mi-ai împuiat capul cu spovedanii
În legătură cu marele tău secret
Strecurat prin implorări și litanii.
Crezi oare c-aș putea ține minte
Atâtea cereri, atâtea cuvinte
Cuprinse-n diferite rugăciuni
Și-atâtea noi propuneri de minuni
Ce-ar rezolva pe-această sfântă cale
Diverse interese personale?
Mi-e greu, mi-e tare greu,
Și n-aș vrea să-ți ascund
Că poate nici nu mai corespund
Pentru meseria de Dumnezeu.
Te văd că măninci rădăcini,
Că zilnic te rogi și suspini,
Că stai în singurătate
Copleșit de remușcări și păcate,
Că dormi pe mășelarișă și urzici,
Invadat de furnici.
Iată, îți mărturisesc de la-nceput
Că nici nu mai știu ce-ai făcut.
Poate-ai adulmecat urma banului
Până-n coliba văduvei și a orfanului,
Poate că te-ai dovedit
Năpraznic și pripit
La pistol și cușit
Și ți-ai ales schimnicia
De teamă să-ți plătești datoria.
Și iartă-mă că nu pricep prea bine,
Preacuvioase, ce vrei de la mine
Când mă implori privind spre bolta 'naltă.
Vreun pașaport pentru lumea cealaltă?
Sau vreun miracol cu urmări incerte,
Ca toți ai tăi și lumea să te ierte?
Prefer să-ți dau un sfat ajutor
Cu care știu c-ai să te liniștești.
Mai bine-ncearcă să te spovedești
Cît mai degrabă unui procuror.

MIRCEA PAVELESCU

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Când s-a supărat văcarul pe sat, nu i-a mers bine nici satului.

● Am să demisionez din funcția de optimist, fiindcă oamenii cărora vreau să le ridic moralul își exagerează starea sufletească și-mi impun astfel eforturi mai mari decît sînt capabil. Iar ca răsplată, în ochii celor pe care i-am încurajat, trec drept un candid care frizează imbecilitatea. Orice optimist e puțin ridicol. Pesimismul impune.

● Neavînd ce minca, săracul se hrănește cu adîncul, binefăcătorul somn. Somnul bogatului e tulburat de grijile avuției.

● Când spui «fără indoială» e semn că te îndoiești puțin.

● Am ascuns totdeauna nedreptățile ce mi s-au făcut: a fi compătimit însemnează a fi pe jumătate disprețuit.

● Asistînd, ca simplu spectator, la piesele altora, mă simt declassat ca un ofițer în civil.

● Există două feluri de mistici: cel care crede în noțiuni abstracte și cel care, fiindcă nu le cunoaște, nu crede nici în lucruri ce-ar putea fi valabile.

● Asemeni zidarilor italieni, îndeplinesc toate rîzînd, glumind și cîntînd. Unii cred că dacă se încruntă, fac mai bună treabă.

● Agită-te cît poțtești, dar da oamenilor impresia că ești impasibil ca luceferii: ei ard și aleargă vertiginos, iar nouă ne par înghețați și fișci.

● Cu cît mă învechesc, cu atît citesc mai mult pe scriitorii vechi.

● Ce-mi pasă dacă steaua aceasta e de un milion de ori mai mare decît pămîntul, cînd eu o văd atît de mică?

● Cele mai multe lucruri le vezi cu ochii închiși.

● Papagalul crede că Dumnezeu e un papagal ceva mai mare.

● Seducătorul trebuie, în primul rînd, să studieze caracterul bărbatului celei pe care vrea s-o cucerească, și va face tocmai contrariul: în adulter, femeia caută un contrast, o evaziune.

● Nu aleargă nimeni după fericire, căci vanitatea noastră n-o mai dorește.

Dacă ne-ar întreba următoarele:

— Îți dau bani, glorie, măririi, femei, satisfacția tuturor ambițiilor, — dar o dată cu ele, nu-ți dau fericirea.

Sau:

— Nu-ți dau nimic din toate acestea, dar îți dau fericire!

Care din noi ar alege fericirea?

● În dragoste, bărbații cer prea puțin, femeile prea mult.

Bărbații au prea multă frica responsabilităților, femeile vor prea multe garanții.

Cei dintii sînt prea lacomi de prezent, femeile se cufundă prea mult în viitor. Pentru ele, dragostea are prea multă importanță, pentru bărbați prea puțină.

● Unii se laudă cu virtutea femeii lor, ca și cum această norocoasă întimplare ar constitui un merit al lor personal.

AVRAM ANTON

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

Din constatările unui muc de țigară

● Se zice că dracul e părintele tutunului. Și totuși nimeni nu-l dă dracului.

● Luleaua: tutun ajuns în sapă de lemn.

● Adevăratul fumător, jură că «nu se lasă nici mort de tutun». Totul e însă să se lase de el, viu.

● Țigara îndrăgostitului se fumează cu inima care îi suflă dor pe nări și fum în ochi.

● Cea mai bună țigară din lume e cea pe care o fumezi după masa... de operație.

● Țigările își scriu memoriile în scrumiere.

● În ziua când te lași de tutun, a doua zi te apuci de fumat.

● Prima femeie din viață se întreazărește în cel dintii fum de țigară.

● Țigara care se aruncă, se numește muc. Și cea care se ridică, chiștoc.

● Orice țigară e o infumurată.

● Ciubucul nu se mai fumează. Se face.

● Toate chibriturile sînt moarte după prima țigară ieșită în cale.

● Barca de salvare: muc de transatlantic.

● Un erou din «rezistența franceză» a fost prins și condamnat la moarte. Îngăduindu-i-se să-și exprime o ultimă dorință, a cerut o țigară. Și nu era fumător. Dar, numai așa, ca să dea fumul în ochii plutonului de execuție.

● «Bancurile» sînt ca mucurile de țigări. Tot mai sînt bune pentru unii, chiar după ce au fost «fumate» de alții.

● În viață, ca și la țigară, ce e bun, se ridică ca fumul. Și, ce e rău, cade ca scrumul.

● Când îți spune doctorul să te lași de fumat, toate țigările devin ultima pe care o mai fumezi de-a-tunci încolo.

● Înghit fumul dar nu și... fumurile.

● După mine, lumea se împarte în două: în țigări și în chiștoace.

● Pipa marinarului, e întotdeauna de cart, în colțul gurii.

HELL COBAR

— Am să-ți fac un scandal, Georgică, să afle toată lumea...
— Fii serioasă, e secretara șefului! Ce, vrei să mă nenorocesti?

OGLINZI ● OGLINZI ● OGLINZI

Sgoism

*Ceasul inimii mele
nu merge la fel cu al tău!
Cînd eu rid cu zorile
tu îți legeni pe-amurguri culorile,
cînd eu intru-n noapte
tu ești tot mai departe...*

*Poate, pe al dragostei cer
avem nevoie
de un Greenwich sever,
de un punct de reper mai înalt...
Dar cine ar putea recunoaște
că meridianul
trece prin inima
celuilalt?*

Prozaism

*Trupul lui ca un arc de aztec
a fișnit peste umbre în fugă.
Cerbul avea coarnele minunate
ca niște brațe ridicate spre rugă.
Dar în timp ce eu văd doar coroana
pe care se leagănă cerul
unii zăresc doar... cuierul.*

Amenda- ment

*S-au ținut nouăzecișinouă de referate
despre longevitate,
după care, într-o atmosferă net academică,
s-a dovedit că omul poate atinge
o vîrstă matusalemică.
Desigur, vor fi necesare niște tratamente
cu medicamente
care luată pe bază de știință
pot prelungi bătrînețea
după dorință.
Personal, m-am bucurat și nu prea...
Ce interes aș avea
să-mi plimb mumia de la divan la baie,
să privesc făptura iubită inert ca o oaie,
să-mi las inima doar să contemple
și să dau sfaturi în loc de exemple?
Asta — pe cinstea mea —
nu mai e viață, ci curată otravă!
Ei, domnilor medici,
dacă ați prelungi tinerețea
ar mai fi o ispravă!*

RODICA TOTT

OGLINZI ● OGLINZI ● OGLINZI

HORA BACILILOR

Localnicii blagoslovesc cu năduf familia de felceri Elena și Gheorghe Dinu: «ducă-se pe pustii!» Numai că familia nu s-a dus pe pustii. S-a dus undeva mai rentabil. În județul Argeș. La Călinești. Aici se află un spital cu medici pricepuți și inimoși. Cum însă excepția confirmă regula, s-a găsit bineînțeles și excepția: cei doi felceri de mai sus, care sperăm c-or să fie mai jos... Pe lângă ei s-a mai oplotit o excepție: un suflet în halat alb, pe nume Săvulescu Radu Alexandru. Medic.

Așadar, la spitalul din Călinești s-a aciuit o «sfântă» treime. De altfel doctorul Săvulescu nici nu activează mai mult decât o treime din timp, intrucit și-a făcut un sistem de lucru extrem de original: două, trei zile la București, două, trei zile în circumscripția sanitară. «Poate e un om suferind, și din acest motiv zăbovește mult prin București...». Ne-am interesat și într-adevăr așa era. Într-o săptămână suferă, bietul de Bobby Solo, în altă săptămână suferă de teatru la inimă, de concerte simfonice la ureche și de diverse complicații reumatice, care-l fac să nu se poată mișca. Din București. Aerul de Argeș îi strică. Mirosul de tinctură de iod îl amețește în asemenea hal. încît nu mai știe ce e cu el și se prăbușește sărmanul pe unde apucă, în personal, în accelerat, în automotor. Își revine abia în București. Mă rog, nu avem nimic impotriva. Să se prăbușească omul unde-i place, dar după ce-și termină serviciul.

Pînă în prezent amețelile începeau vineri,

sîmbătă și-l țineau pînă marți, miercuri. Și nu îi ajutau decît tratamentele aplicate la ambulatoriile din București...

Chemarea Capitalei s-a dovedit atît de puternică, încît acoperea cu desăvîrșire celelalte chemări. Ale bolnavilor, de pildă. Suflet blind, Săvulescu nu suporta suferințele semenilor săi întru domnul, și expedia întru consultații pe ajutoarele sale. E adevărat că ajutoarele sale nu aveau diplomă de medic, dar parcă gripatului îi mai arde să ceară diploma?... Vede o ființă în halat alb? Vede un stetoscop? Vede o fiolă? Înseamnă că poate să facă liniștit 40 de grade! Că poate să se distreze fără grijă cu o pneumonie! La căpătiul său veghează doar halatul alb... Numai că respectivul halat alb nu are diplomă. Halatul alb îl are pe Gheorghe Dinu. La drept vorbind, și acesta are diplomă. De ciubucar. Ciubucar «magna cum găinaris».

Să vi-l prezentăm deci și pe eroul secund al prea «sfintei» treimi, care bîntuie la circumscripția pendinte de spitalul din Călinești.

Gheorghe Dinu e felcer igienist, și are o malformație la mină: degete electro-magnetice. Atrag orice. În acest cîmp magnetic sînt atrase mai ales medicamentele. A făcut magneto-felcerul asta o raită prin stocul de medicamente încît ar putea să-și deschidă un punct farmaceutic, proprietate personală. Și iată cum: Dumnealui, igienistul, minuieste printre altele și medicamentele din compartimentul «gratuități». Și, constiincios, omul se conformează;

— Domnu! Pălăria!...

le ia gratuit. Apoi le vinde pe bani gheață.

Cînd s-a apropiat iarna, și-a zis electro-coțcarul: «Acum oricum e frig! De ce să mai dau medicamente pe bani gheață?... Mai bine le dau pe bani aragaz...» S-a răzgîndit însă în clipa următoare. A găsit o soluție mai ieftină: a umflat butelia dispensarului din Siliștea, ducînd-o la dumnealui acasă. Apoi i-a spus soției lui, a treia eroină a «sfintei» treimi, asistentă la circumscripție, dar detașată de obicei la gospodăria personală: «Draga mea, tu nu mai dai pe la dispensar? Nu ți-e dor de el?». «Ba da, dar n-am vreme». «Atunci o să-ți aduc o pîrtică din el, aici, ca să-ți alini dorul...»

Și i-a adus. Mai întîi, butelia de mai sus. Apoi medicamente. După aceea cițiva metri de linoleum. Apoi medicamente. Pe urmă un fotoliu. După aceea medicamente. «Ghiță dragă, ție nu ți-e frică?...» «De ce, Leanțo? Sînt felcer igienist?». «Ești!» «Răspund de igienă? De curățenie?». «Răspunzi!». «Atunci ce mai vrei? Curăț!» «Ai dreptate! Numai să nu se afle că era să cureți și cițiva pacienți, că aplici niște tratamente Unice!» «Ce sînt eu de vină? Domnul a dat, domnul a luat!». «Care domn a dat?». «Domnul doctor Săvulescu. N-a dat certificate medicale de complezență?». «Și?». «Și dacă erau de complezență, înseamnă că oamenii sînt sănătoși». «Just!» «Și dacă sînt sănătoși, deducem că nu au nevoie de medicamente. Este? Și dacă ei nu au nevoie, le trecem altora, cărora le trebuie medicamentele». «Cui?». «Mie, Leanțo. Mie! Că sînt grav. Simt că mi se localizează un control inopinat la căile respiratorii!». «Aoleu!». «Asta zicea și doctorul Săvulescu! Tot aoleu!... Și ce ne facem? Că la aoleu nu s-a găsit încă tratamentul!».

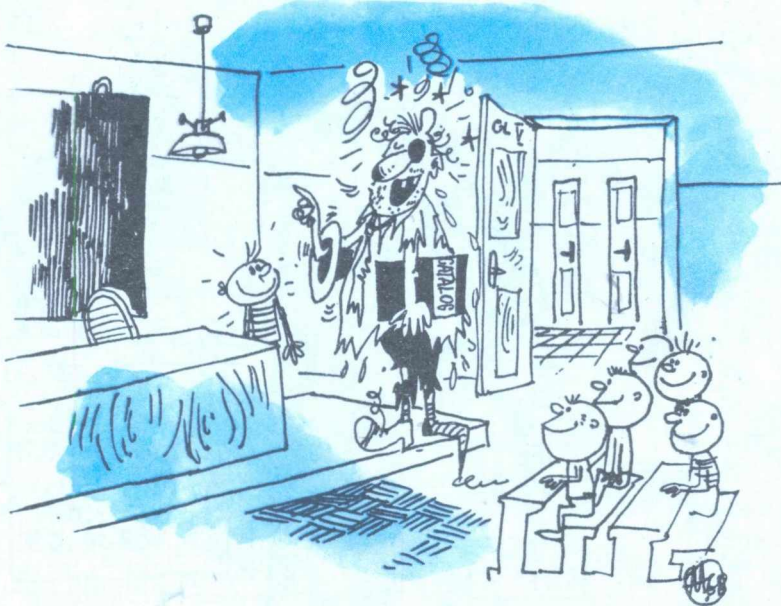
— Ba s-a găsit, Ghiță! S-a găsit!

— Care?? Cum se numește?

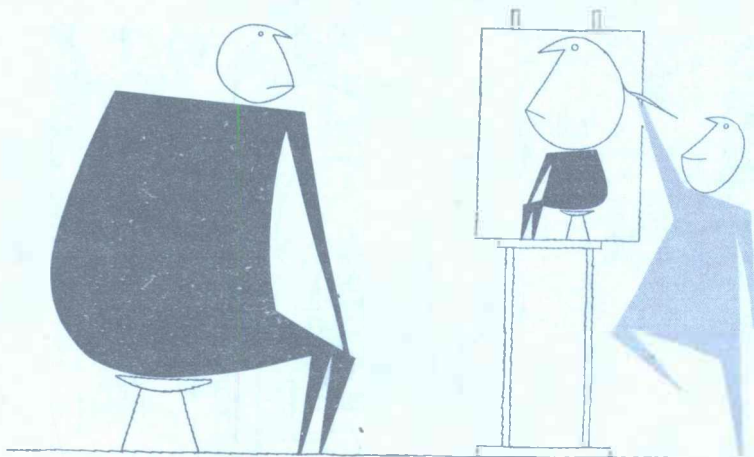
— Aoleu!...

Vorba lui Ghiță: domnul a dat, domnul a luat, fie controlul binecuvîntat.

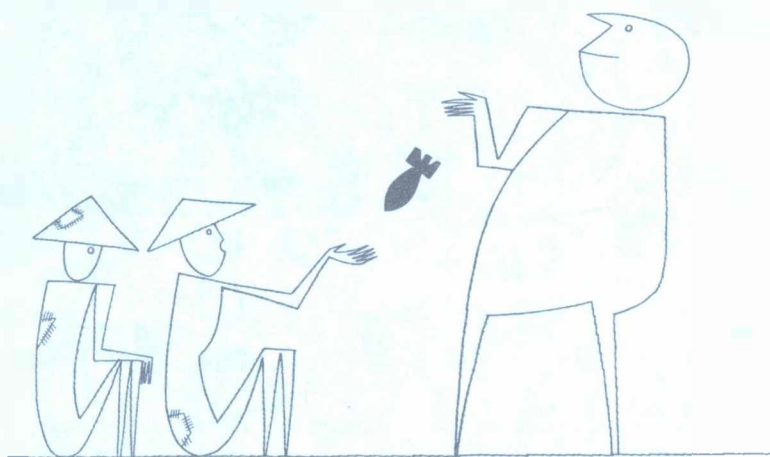
Amin!

— Tocmai acum am discutat cu tatăl tău și i-am explicat de ce ți-am dat trei-ul ăla la geografie!!!

Suprarealism.

Ajutor american pentru Vietnam

AUTOLICHIDARE

Mai întâi, o lămurire necesară: în întreprinderi funcționează niște birouri așa numite «de lichidare». Acestea au ca scop bine determinat, să rezolve, atunci când salariații părăsesc întreprinderea, debitele pe care ei le au față de aceasta sau să le afle noul loc de muncă și să lichideze debitul lor, atunci când aceștia au plecat, fără să o facă, iar biroul de lichidare n-a făcut-o nici el.

Un astfel de birou de lichidare funcționează și la întreprinderea 6 Construcții Craiova. Cum funcționează acest birou se poate aprecia, dacă ținem seama că el n-a reușit încă să identifice noile locuri de muncă a vreo... 400 foști salariați, care au față de întreprindere un debit total de lei 500 000!

Pesemne, simțind că situația este cam albastră, componenții numitului birou au hotărât să porceadă la o mai intensă activitate pentru încasarea acestei sume. Și au pornit la urmărirea și identificarea noului loc de muncă a conducătorului auto Bică Marin. Plini de zel, ei au anunțat miliția, tribunalul și alte organe competente, solicitându-le ajutorul pentru a-l găsi pe Bică. La fel au procedat și cu alt conducător auto, Diaconescu Mihai, reclamat și el, ca dispărut, la diverse organe. Cercetările întreprinse în sfârșit de zelosul birou de lichidare și de organele solicitate de el au avut, în cele din urmă, rezultatul dorit: organele de miliție au comunicat că cei doi n-au dispărut, n-au fugit și sînt de găsit chiar la... întreprinderea 6 Construcții Craiova, unde lucrează și în prezent.

Comentariile, oricare ar fi ele, s-ar situa oricum sub nivelul acestui senzațional mod de lucru al acestui birou. Putem doar să ne exprimăm temerile că un asemenea birou de lichidare, care are de identificat și nu identifică 400 de dispăruți ce datorează întreprinderii o jumătate de milion și, în schimb, aleargă după niște dispăruți care n-au dispărut, un asemenea birou de lichidare deci, ne temem că poate lichida și întreprinderea!

Demitizare

Din cîte știri ne-au parvenit și nouă am fi putut să v-anunțăm, în fine, că și-a sfîrșit Herakles cele două — sprezece munci — și c-a scăpat cu bine.

Dar aspra carte-a miturilor spune că-l puse soarta — mai precis Moira — (probabil dintr-o mare pasiune) să se însoare-apoi cu Dejanira.

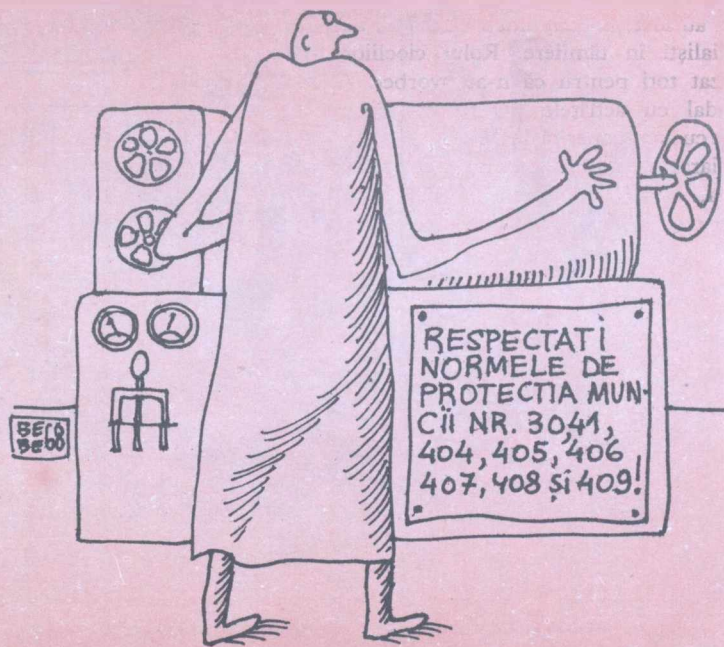
Aici, povestea se oprește-n poartă. Veniră presupuneri cu duiumul, căci dacă vorba la cei vechi e artă, tăcerea lor învăluie ca fumul.

Ci eu, aflat-am, iscodind, secretul: lăsîndu-i doamna crîncenă poruncă, trecu Herakles la frecat parchetul...

— Și-așa făcu și-a treisprezecea muncă.

ANDREI CIURUNGA

O. OPRESCU

CUM N-A PIERIT DIREC- TORUL

de ALECU POPOVICI

Și așa, într-o bună zi, directorul de teatru a fost vestit — prin secretară — că trebuie să se pregătească de moarte. I s-a fixat și data (ce nu se poate în teatru?) — 1 septembrie. Nu știu dacă directorul era tânăr sau interpret al lui Romeo, deștept sau și regizor, frumos sau expresiv, talentat sau esențializat. Mă rog, oricum, i se apropiase funia de par, și gata.

Moartea, cum e ea politicoasă, pentru că totdeauna obține ce vrea, i-a trimis vorbă:

— Vezi, fii gata, pregătește-te, asigură-ți primeneli, ia-ți ce-ți trebuie la drum.

— Un moment, spuse directorul. Am nevoie de o aminare de o săptămână.

— Cum asta?

— Pot să dovedesc documentat. Mai sînt de făcut cîteva modificări la text, altfel îl îngroapă criticii.

— Am eu grijă înaintea lor, spuse moartea. Mă rog, cite zile îți trebuie?

— Să zicem, zece!

— Bine!

Și moartea se reîntoarise după zece zile.

— Ești gata?

— Glumești? Atelierele n-au avut scîndură în stoc, butaforia n-a terminat coroanele de hirtie, unde mai pui pinza de giulgiu care s-a terminat toată în trimestrul I cu Macbeth și Richard, Shakespeare ăsta nu glumește atunci cînd e vorba de morți.

— De cîte zile mai ai nevoie?

— Să zicem două săptămîni, ca să cumpăr prin consignația tot ceea am nevoie. Pentru asta trebuie să capăt derogare.

Și moartea se întoarise după două săptămîni.

— Gata?

— Cum să fii gata? Popa nu vrea să joace pe popa pentru că spune el că aici e teatru de proză și el nu cîntă. Dar pentru rolul dascălului au fost șase candidați care s-au declarat specialiști în tîmniere. Rolul cioclilor l-au refuzat toți pentru că n-au «vorbe». A fost scandal cu actrițele pentru că trebuie să joace cu fața acoperită de văluri. Pentru gropari sînt iarăși prea mulți candidați să sape groapa altuia. Și apoi eu cu atîtea ședințe n-am avut timp să învăț rolul.

A. LUCACI

— Dar ai un rol mut. Ești mort!
— Astea sînt rolurile cele mai vii în teatrul modern!

— Cît timp mai trebuie?

— Să zicem opt zile.

Și moartea se întoarise după opt zile.

— Gata?

— Glumești.

— Iar începi!

— Ai uitat de vizionare?

— La noi e «după» și se cheamă parastas.

— La noi e înainte, și dacă sînt observații critice...

— Ce se întîmplă?

— O luăm de la capăt!

La care moartea căzu, ca o așa zisă piesă de idei!

...Și iaca așa, directorul a scăpat și povestea spune că trăiește pînă în zilele noastre. Ba, chiar foarte bine!

Cine n-au scăpat?

Spectatorii!

Confuzie

*Cînd ieșise din poiată,
La intrarea în hambar,
Un cocoș găsi, o dată,
Un superb mărgăritar.*

*Cum era lihnit de foame
Și din fire cam nav,
Era gata să exclame:
— «Ce gustos aperitiv!»*

*Dar curînd văzu greșeala
Și-și vărsă atunci amarul,
Înciudat de pîcăleala
Ce i-a tras mărgăritarul:*

*— «Ia te uită, zise, drace!
Că de foame aiurez;
N-am avut noroc și pace:
Eram sigur că-i orez...»*

VICTOR HÎLMU

Promisiune

de ART BUCHWALD

Începusem să mă simt strivit de munții Elveției, ceea ce m-a decis să plec la Monte Carlo.

— Ar trebui să te duci singur! îmi spuse soția mea.

Exultând de fericire, i-am răspuns:

— Voi fi cam trist singur, dar ar fi păcat să vă smulg și pe voi din acest paradis.

— Ai nevoie de odihnă! stăruie ea.

Și apoi tu nu ți-ai adus impermeabilul, în timp ce noi... da.

— Desigur, dacă te gîndești la asta... Dar nu voi zăbovi. Cred că mă voi inapoia înainte ca zăpezile de pe Matterhorn să se topească.

— Foarte bine! spuse ea, acceptînd cu simplitate cerceii de diamant. Dar jură-mi că nu vei vorbi cu nici o femeie.

— Nu-ți fie teamă. Nu voi sta de vorbă nici măcar cu o femeie măritată.

Înainte de a-i fi lăsat timpul să se răsîndească, mă și instalasem în avionul de Paris și apoi în trenul albastru, de Monaco. Cînd am plecat din Paris, trenul era plin, dar o dată ajuns la Nisa, în compartimentul nostru mai rămăseseră doar două persoane. Afară de mine, mai era o doamnă care părea singură. În momentul cînd trenul părăsi Nisa, ieșirăm amîndoi pe culoar.

Doamna îmi surise, dar evitai să-i răspund.

— Toată lumea a coborît! îmi spuse. Îți dă un sentiment de singurătate, stăruie ea.

Mă întorsei în cealaltă parte.

— Vă duceți la Monte Carlo?

Făcui semn că da.

— Și eu.

Surisei.

— Călătoriile solitare sînt adesea plictisitoare. Nu simțiți niciodată nevoia de a sta de vorbă cu cineva?

— Din cînd în cînd — biigui eu —, dar foarte rar.

— Ador să comunic cu oamenii,

dar puțini vor să-mi vorbească. Nu scosei o vorbă.

— Am o poveste minunată.

Mă făcui că încerc să închid fereastra.

— E plină de tristețe și singurătate — continuă ea —, dar nimeni nu vrea s-o asculte.

Închisei fereastra.

— Nu știu dacă o să credeți, dar în ultimii 30 de ani sînteți primul necunoscut căruia doresc să-i vorbesc.

Am deschis din nou fereastra.

— Cred că toată viața m-am temut de oameni.

Apoi spuse:

— Aveți o figură simpatică. Vreți să cunoașteți povestea?

Clătinai din cap. Tăcerea deveni penibilă.

— Nici măcar o mică parte din ea?

Dădui din nou din cap.

— O mică anecdotă?

Făcui semn că nu.

— Iată, suspină ea, așa e viața.

Cînd, în fine, întilnesc omul cu care am chef să stau de vorbă, el refuză să mă asculte.

Aș fi dorit să-i spun care era jurămîntul pe care-l făcusem soției mele, dar n-ar fi înțeles. M-am mulțumit să-i spun:

— Doresc să fiu singur.

Și m-am întors în compartiment pentru a citi ziarul.

La Monte Carlo nu exista decît un singur hamal, pe care a trebuit să-l impart cu doamna. În momentul în care treceam porțița, l-am zărit pe amicul George Schlee. Veni în întîmpinarea doamnei și o sărută. După aceea îmi întinse mina și-mi spuse:

— Văd că ai cunoscut-o pe Greta.

— Greta și mai cum? întrebai eu privind-o cu atenție.

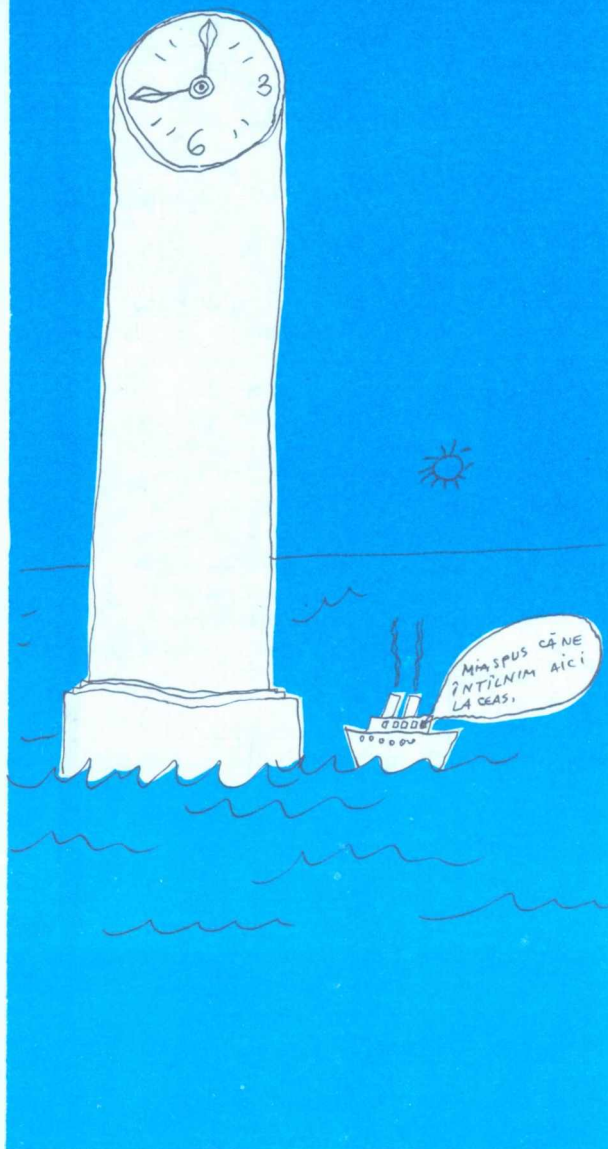
— Greta Garbo.

M-am întors pe loc și m-am aruncat înaintea trenului de Paris.

Traducere de S. CH.

JO. TEODORESCU

fabula CU OAMENI

S-au întîlnit (nu știu cum s-a-ntîmplat)
Esop cu Diogene la plîmbare:
Al doilea cu lampa-n ziua mare
Și primul șchiop, schilod și cocoșat.

La fel de zdrențăroși la-nfățișare
Cu ochi pătrunzători s-au măsurat
Și sclavul pe-nțelept l-a întrebat:
— «Ce cauți tu cu lampa cît e soare?»

— «Un om!»
— «O, Diogene, tu greșești.
În gloată sigur n-o să-l întîlnești!»
— «Ai, tu, Esop, cumva o altă cale?»

— «Eu cînd îl caut îl găsesc mereu
Nu printre oameni: printre animale».
— «Dă-mi mina, te-am găsit: ești omul meu!»

CONST. OTTESCU

Aventurile TOOX submarinului

de SADI RUDEANU

Cap.III

Rezumatul capitolelor precedente: Submarinul «Tox» în drum spre Insula Căpătuielii din Marele Arhipelag al Ciubucurilor. Căpitanul Morco evită o torpilă în condica de reclamații. Se anunță un inspector inopinat. În drum spre Insulele Sperșberg. Căpitanul îl face ciocnău pe inspector cu trei pumni bine încărcăți cu sute.

Submarinul naviga fără oprire în apele oceanului neabătându-se nici o clipă de la curentul apelor tulburi care curgeau chiar pe ruta sa, spre Insula Căpătuielii din Marele Arhipelag al Ciubucurilor. În salon toate mesele erau ocupate, iar orchestra condusă de maestrul Spritache cînta cîte un sfert de oră între două pauze spre delectarea consumatorilor care spuneau că, la o eventuală imersiune a submarinului, orchestra ar trebui lăsată pe fundul oceanului unde, dacă ar începe să cînte, toți peștii, mari și mici, ar ieși la suprafață și s-ar arunca de bună voie în plasele pescarilor. Din cînd în cînd apărea și o cîntăreață foarte, foarte blondă care, din cauză că avea o masă lângă orchestră, la care cînd stătea nu stătea degeaba, acoperă acum cu gabaritul personal o jumătate de orchestră, așa că privind spre podium te mirai că vezi cîntînd un pianist și un violonist, dar mai auzi și un acordeon, o chitară, un saxofon și o tobă. Doi membri ai echipajului stăteau lângă o masă la care căpitanul Morco ciocnea un pahar cu trei domni foarte distinși.

— Dragă, spunea primul domn, la Geneva, unde am stat un an, nu am avut timp să mă duc măcar o dată la un teatru... Este dureros...

— Exact așa am pățit eu la Londra! Este adevărat însă că în timpul liber preferam teatrului un bar excepțional...

— Dragii mei, spuse al treilea, eu aș vrea acum să plec în Brazilia! Am auzit că Rio de Janeiro este extrem de interesant! Să vă spun drept, un an la Paris este totuși prea mult! M-am plictisit!

Un obișnuit al localului, așezat la o masă, chemă la el pe unul din membrii echipajului.

— Văd, spuse el, că viteazul vostru căpitan Morco s-a ajuns!

— Cum adică?! se miră matelotul.

— Nu vezi? Bea cu trei diplomați.

— Diplomați?

— Păi n-ai auzit? Londra, Paris, Geneva...

— Nu-s diplomați, maestre! Unul e bucătar, ceilalți doi sint ospătari!

Cel care pusese întrebarea rămase perplex.

— Zău?

— Zău! Au fost trimiși pe banii statului să se perfecționeze în meserie!

— Care perfecționare, frate, că văd în restaurante tot aceleași meniuri ca acum zece ani și, în ce privește serviciul, în unele restaurante, numai că nu te dă afară!

— Păi, făcu matelotul, or fi fost unii din cei care au plecat dar n-au înțeles limba... Însă și-au adus niscaiva lucrșoare! Așa că tot au folosit ceva, nu?

Clientul, obișnuit al localului, nu mai scoase o vorbă, plăti nota și se aruncă în valuri. De acolo o barcă GETAX îl aduse acasă, unde omul luă trei ciclobarbitale și adormi.

La masa unde căpitanul Morco luase loc alături de cei trei domni, cheful era în toi. Morco le explica tocmai că si el are nevoie de specializare la Stockholm, pe care nu-l văzuse, și a făcut demersurile necesare la Trust, pentru că oricum spunea el trebuia să cunoaș-

tem și specificul mîncărilor nordice, nu?»

În clipa cînd cei trei îl aprobau din toată inima, Picolo se apropie de căpitan și-l chemă.

— Ce este? făcu Morco.

— Domnule căpitan, o veste rea.

— Ce e mă, ce e, controlul obștesc?

— Nu! Se îndreaptă spre noi, în mare viteză, o escadră de vase-mandatar.

Morco îngălbeni, dar nu-și pierdu cumpătul. Ieși pe punte și duse binoclul la ochi. În frunte văzu torpilorul «Botoșani» foarte frumos amenajat, nou și bine condus. Lîngă el naviga vechiul bastiment «Bumbești», care lansase multe torpile spre alde Morco și alții ca el. În spatele lor alte vase mandatar, mai mari, mai mici, care toate își puneau personalul și grătarele în poziție de luptă. Morco scrișni din dinți.

— Știu eu cu ce-o să tragă ăștia mai întii! Cu piine proaspătă, bere oricînd, vin bun, gramajul fix și serviciul ireproșabil! Momentan cel mai bun lucru este să ne dăm la fund! Și dădu comanda în tubul acustic:

— Atenție! Pregătiți motoarele pentru imersiune! Ne dăm la fund! Opriți apa la țuică, opriți piinea în tocătură, dați porții reglementare! Executarea!

Motoarele începură să duduie și încet, încet submarinul «Tox» dispăru în apele oceanului. Morco trecu la periscop.

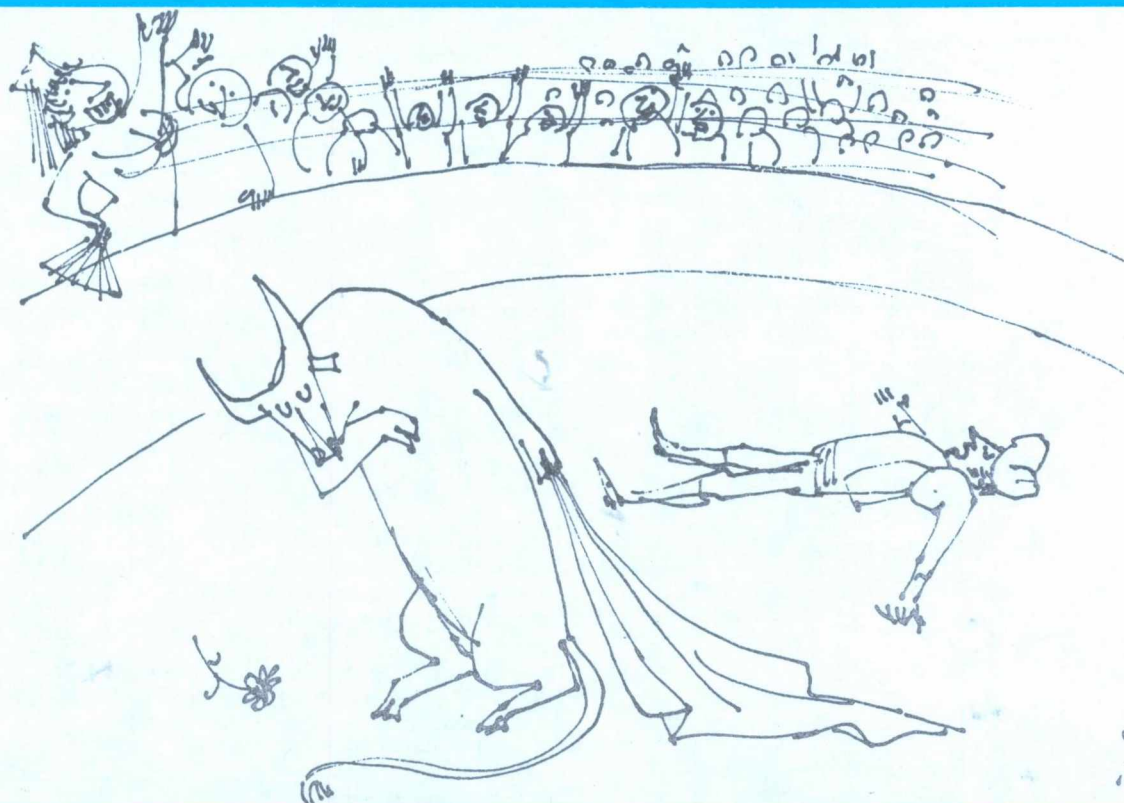
— Mă duc la bunul meu prieten de la trust să-mi spună ce să fac. Totdeauna am făcut bine cînd m-am luat după capul lui. Și dădu comanda:

— Spre Capul ultimei speranțe, cu toată viteza!

Și submarinul țîșni înainte.

(va urma)

CIK DAMADIAN

CARTE POȘTALĂ

Către I.C.S.H. (Întreprinderea de construcții siderurgice Hunedoara)

Nu vă trimitem, dragi tovarăși, un plic recomandat, ci o simplă carte poștală, fiindcă din acestea avem foarte multe în stoc și nu știm cum să scăpăm de ele. Am aflat că dumneavoastră ați găsit o metodă formidabilă spre a vă descotorosi rapid, practic și economic de stocurile supranormative. De altfel acesta e scopul rindurilor de mai jos: să vă invităm la redacția noastră spre a ne împărtăși din vasta și originala dumneavoastră experiență în materie de desființare a stocurilor supranormative.

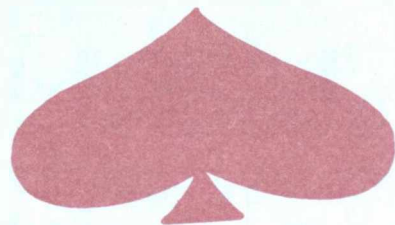
Pentru a lichida timpii morți, și la apropiata noastră întrevvedere să nu repetați lucruri pe care le cunoaștem, vă expunem aici, ce anume am aflat noi în legătură cu dezagregarea stocurilor dumneavoastră.

La 1 Ianuarie 1968, adică în ziua cu «la mulți ani», «bucurie și voie bună», și «hai noroc și la mai mare», în magazia întreprinderii se afla un stoc de peste patru tone masă electro-izolantă. Deși nu era nevoie de asemenea cantitate, ați mai achiziționat ulterior încă aproximativ șase tone. Adică, hai noroc și la mai mare...

Interesant este faptul că în opt luni, din această masă de zece tone, nu s-a consumat decît o mesuță, un colț de masă, adică 1 354 kilograme. Restul masei a rămas electro-izolată în magazie.

Pînă aici am vorbit despre electro-izolații de culoare neagră.

Acum, să trecem, dragi tovarăși, la culoarea galbenă, fiindcă în super supra-stocatul dumneavoastră depozit se află și o cantitate de peste trei

tone masă electro-izolantă, galbenă, așa, ca să încinte ochiul și bugetul... Dar, la un moment dat, v-ați alarmat: «fraților, cum ne descotorosim de atîta stoc supranormativ?»

Și acum vine bomba!... Păzea, că divulgăm secretul. Fitolul bombei era confecționat dintr-o simplă dispoziție de casare a șapte tone de masă electro-izolantă! Poc! Poc! Și gata stocul supranormativ! Nu mai sintem supra! Sintem sub! Hai că sintem deștepți!...»

Cîteva salariați sub-deștepți s-au adresat celor supra deștepți: «Tovarăși, dar nu avem dreptul să casăm materialele fără probă de laborator. Poate că sint încă bune!» «În dicționarul ingineresc nu există **poate**. Există numai **precis**. Și precisă e numai casarea. Executarea!»

Pînă să se execute executarea, a picat un control pe linie de casare... S-au făcut probele și vai, nenorocire!... Toate materialele casate în birou, au fost găsite perfecte în laborator.

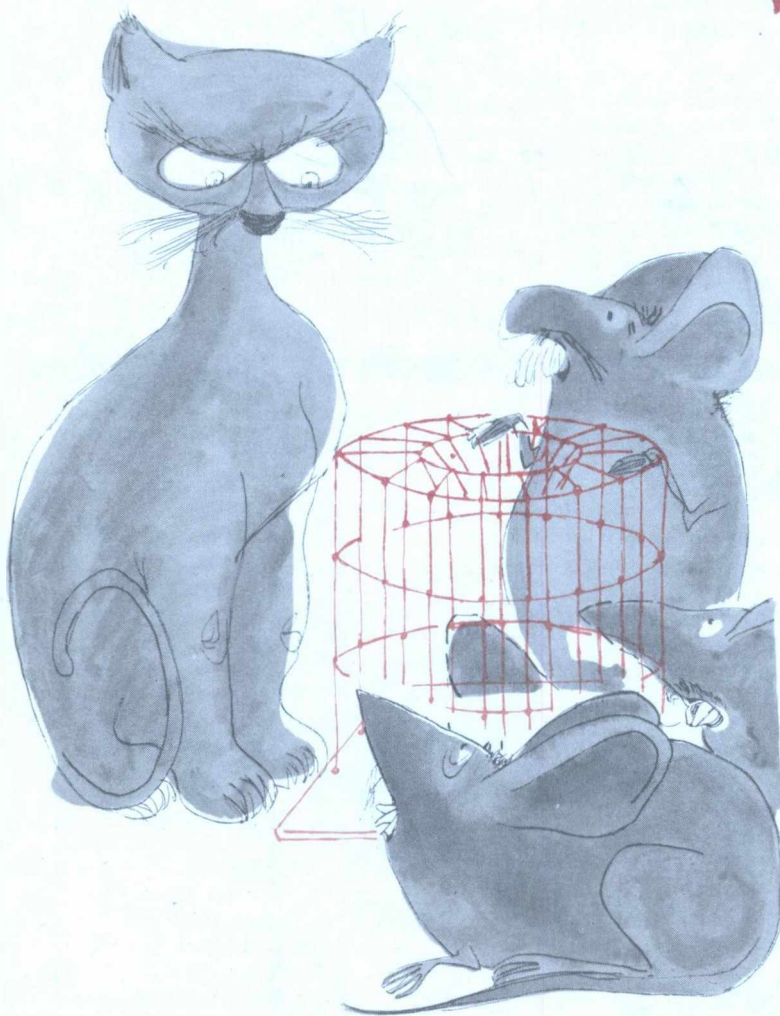
Și tot din nenorocire, pentru dumneavoastră bineînțeles, s-a recuperat în ultima clipă o însemnată sumă de bani. Iată că mortul de la groapă se mai întoarce cîteodată...

Totuși cheltuielile de înmormîntare trebuie într-un fel plătite...

Poate tot printr-o casare... a cuiua!

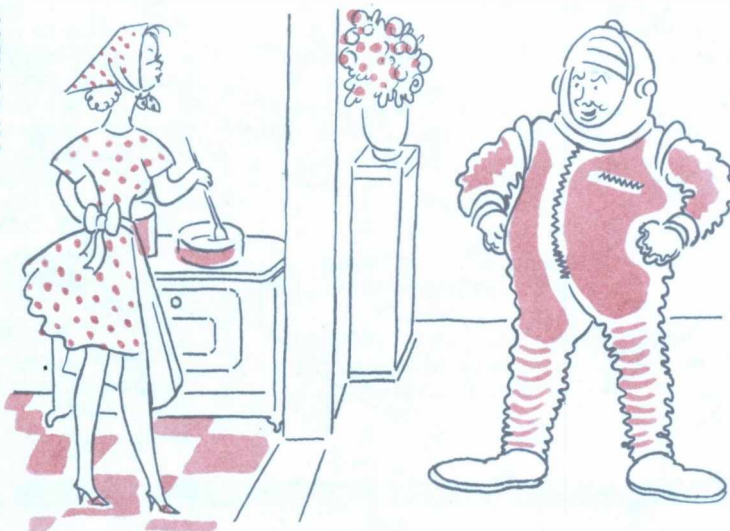
Cu stimă,
«URZICA».

V. VASILIU

— Nu intrați! Pare să fie o... cursă!

M. IORDA

— Sper că pînă iau eu aperitivul pe Lună o să fii gata cu masa, nu?

Preferințe

de V.D. POPA

Maria, singură cu dorul,
În casă toarce albă lînă,
Și-ncet, doar pentru ea, îngină:
«Drag mi-e badița cu tractorul!»

Și parcă-l vede prin fereastră
Cu păr bălai ca grîna coaptă,
Cum pe-nserate o așteaptă
În salopeta lui albastră.

Tabloul-acesta în cerneală,
Specific fetelor la sate,
Cu totul altfel o s-arate,
Cînd tînăra-i din Capitală.

În bar de zi la vremea serii,
Ea are-un fel de mini-fotă
Și, pentru-a fi cu vremea-n notă,
Se-alintă bisilabic Mery.

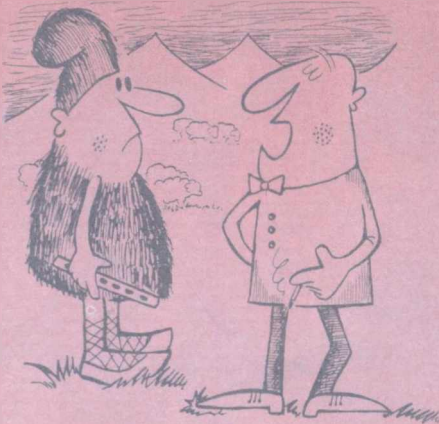
Nu toarce lînă pe-ndelete
Pentru pulovere pufoase

Că-s, cică, mult mai călduroase
Acelea luate din pachete.

Și cum se uită pe fereastră,
Simțind în suflet nostalgia,
Își vede-ntînsă lenjeria
Din nylon și mătase-albastră.

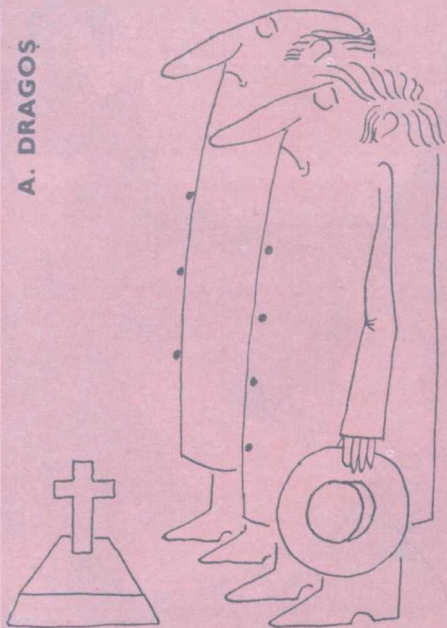
Iar pentru a-ntregi tabloul,
Ea cîntă-adesea plictisită
Cu-o voce, de țigări, dogită:
«Drag mi-e badița cu... Renault-ul!»

— Pastorală de Beethoven, o știi?

A. DRAGOȘ

— Și când te gîndești că era un munte de om...!

**A apărut în librării
romanul umoristic
al lui
NEAGU RĂDULESCU**

NEAGU RĂDULESCU

**UN BALON
RIDEA
IN POARTĂ**

COMICI VESTIȚI AI... AGRONOMIEI

După comici vestiți ai ecranului și ai microfonului, iată că și agronomia are vestiții ei. La primii, toată lumea s-a prăpădit de ris iar la ultimii, agrotehnica s-a prăpădit... simplu.

Vă prezentăm un singur episod, pentru că altele nu credem să se mai întimplă. Eroul, comic pină în măduva oaselor, este o vedetă, un star care a repurtat succese grandioase pe schemele multor unități agricole, este un As și un maestru al buneii dispoziții intrucit el umblă numai cu dispoziții, fiind născut pentru roluri de conducere agro-comică. Celebrul și vestitul interpret Gîrlea Vasile, al cărui nume publicitar este idem, a ajuns extrem de cunoscut cu nenumărate poze din față și din profil, cu amprente și cazier. Datorită acestor reușite, marele comic a ajuns de risul lumii.

Comedia pe care v-o prezentăm începe cu un comic de situație. Decorul reprezintă fosta stațiune de protecție a plantelor «Cioara-Doicești», unde la un moment dat apare în rol de conducător tehnic eroul nostru.

În această situație el este năpădit de sentimente profunde și agro-tehnice, simțind cum crește în el nivelul tehnic superior. Din acest moment începe marea sa creație, travestindu-se în inginer agronom, avînd un haz și în special un curaj nebun.

Alți comici ar fi arborat o mustață sau o barbă falsă. Irezistibilul Gîrlea a arborat o

diplomă falsă, încît cei ce-l vedeau jurau că este absolvent al Facultății de Agronomie din Timișoara.

S-a aplaudat și aprobat numirea în rol de șef de stațiune. Ei, și pe acest rol, dă-i joc și dă-i comicării de mai mare veselia pentru el.

În scena următoare acțiunea se complică deoarece apar conflictele, sau mai exact delicetele. Hazosul «inginer» primește ropote de acuzații la scena deschisă a tribunalului și este trimis să joace, pe timp de 3 ani, rolul într-un interior păzit.

Dar comedia abia începe. Spectatori veseli din fostul Minister al Agriculturii, cu gurile căscate de atîta ris, au găsit autentic jocul din actul I, adică din actual de diplomă. Iar pentru reclama celebrului Gîrlea l-au trecut pe afiș în Almanahul inginerilor agronomi.

Îmbătat de succes, veselul inginer, după ce termină creația din interior și se vede în aer liber, intră pe scena fostului Trust Gostat—Constanța. I se dă rolul de inginer șef la I.A.S. Baia, regizor fiind tot Departamentul Gostat, fără nici o repetiție.

Urmează apoi, la rînd, mari succese comice și agronomice în roluri de inginer șef sau șef de secție, în diferite producții, cum sînt: I.A.S.-urile Slobozia, Cornățelu, Drăgănești-Vlașca și C.A.P. Măcrina.

În scena finală, decor de Giurgiu. Vestitul inginer se întîlnește cu doi foști comedieni de la «Vin-Alcool». Tot comici: Preda Petre Lucian și Georgescu Victor.

— Voi vreți să deveniți ingineri agronomi? atacă maestrul.

— Da! făcără ei într-un cor vesel.

Și urmează un banc nu glumă. Un banc autentic cu 7 000 lei în numerar, chefuri hazlii la restaurant și cu două poante tari gen «adeverințe», eliberate cîcă de Institutul Agronomic «Nicolae Bălcescu» din București. A fost un haz!...

Numai că forurile din Giurgiu n-au gustat comedia asta. Și pentru ca formația comică a celor trei să nu se strice... au băgat-o la răcoare, că nu dai rol de conducere unui comic care se maschează în inginer. Nu de alta, dar moare de ris... agronomia.

ALEX. LĂPUȘNEANU

In PORTUL TOAMNEI

de ȘTEFAN TITA

*În portul toamnei vin corăbii
Cu roade multe încărcate,
Cu aur greu, zeci de carate,
Schîpînd ca soarele pe săbii...*

*Și se descarcă mii de poame:
Gutui și piersici, mere, struguri,
Cu boabele, sidef și ruguri,
De ele-ți este pururi foame.*

*Și-n timp ce se gătesc cocorii
Să plece-n depărtări albastre,
Aici, în portul toamnei noastre,
Poftim, coboară călătorii.*

*Vin de la munte, de la mare
Și etalează cu trufie
O epidermă arămie
Și amintiri din altă zare...*

*În portul toamnei vin corăbii
Iar bucuria revederii
E caldă ca arșița verii;
Toți ciripeșc ca niște vrăbii.*

*Iar eu aștept cu frenezie
În portul toamnei să sosească
O poantă bună, să trăsnească
Și care, uite, întîrzie...*

EPI-GRAMME

Unui egoist:
Egoistul cu renume
Știe numai un pronume
Și-l repetă tot mereu:
EU!

Unuia care suferă de mania per-
secuției:
Catrenul ce i l-am făcut
A reușit ca să-l deprime.
Cică și eu îl persecut
Fiindcă-i dedic doar patru rime...

Unui contabil chiulangiu:
De-o mai ține chiulul lanț,
I-a spus șeful scos din fire,
Păi la ultimul bilanț
Îl va trece la... «Ieșire».

Unui frizer ciubucar:
I se fac cu stăruință
Multe frecții. În ședință.

MARIA SIRETEANU

Epitaful unui șofer
Aici zace Nae Soare,
Fost șofer promițător.
Decedat dintr-o eroare:
Se credea... aviator.

BOSOANCA C.TIN
com. Pătulele, jud Mehedinți

○ LUME NEBUNĂ... NEBUNĂ... NEBUNĂ...

Dictionar la zi

AUTOMOBIL = În unele cazuri timpul pe care îl câștigi cu ajutorul lui nu-l folosești niciodată. (*André Frossard*)

BANCA = O instituție asemănătoare unui magazin care îți împrumută o umbrelă când e vreme bună și ți-o ia înapoi când începe să plouă. (*Jerome K. Jerome*)

BUCĂTĂRIE = Este bună, când alimentele au gustul a ceea ce sînt. (*Cournonsky*)

BURGHEZ = Un om cinstit cu moderație, insurat cu o femeie fidelă cu moderație, amindoi băutori cu moderație, într-o casă mobilată cu moderație. (*Bernard Shaw*)

CÎNTEC = Lebedele cîntă înainte de a muri. Anumiți cîntăreți ar putea muri înainte să cînte. (*Coleridge, 1772—1834*)

CINEMATOGRAF = O artă inferioară. Superioritatea ei constă tocmai în asta. (*Abel Hermant*)

DURERE = Un guturai te face să suferi mai mult decît o idee. (*Jules Renard*)

ESCROCHERIE = O afacere bună care a dat de o lege aspră. (*Alfred Capus*)

ELEGANȚĂ = Frumoasă te faci, bogată devii, elegantă te naști. (*Daniel Darc, 1883*)

GENTLEMAN = Un domn care face lucruri pe care nici un gentleman nu trebuie să le facă, dar care le face în maniera în care doar un gentleman le poate face. (*Aforism englez*).

IMPOSIBILITATE = O imposibilitate aparentă este întotdeauna preferabilă unei posibilități nesigure. (*Aristotel*)

LOGICĂ = Luată în prea mari cantități logica, la fel ca whiskyul, își pierde calitatea sa binefăcătoare. (*Lord Dunsay*)

LONGEVITATE = Cel mai dificil este să ajungi octogenar. Pe urmă n-ai decît să supraviețuiești. (*Paul Léautaud*)

MODA = Este bine să urmezi moda, dar de departe. (*Jean Fayard*)

MELOMAN = Adevăratul meloman este bărbatul care auzind o femeie cîntînd în baie, se apropie de gaura cheii și-și lipește urechea. (*Maurice Maloux*)

OPINIE = Iert oamenilor cînd nu sînt

de părerea mea, dar nu le-o iert cînd nu sînt de părerea lor. (*Talleyrand, 1754—1838*)

OGLINDA = Oglinzile ar trebui să reflecteze înainte de a reflecta. (*Jean Cocteau*)

PREZENT = Decît să ne întoarcem spre trecut cu amărăciune, sau să ne îndreptăm spre viitor cu teamă, mai bine să știm să primim în jurul nostru cu toată luciditatea. (*James Thurber*)

SNOB = Veritabilul snob este cel care, cînd se plictisește, se teme să spună că se plictisește, iar cînd se amuză să recunoască că se amuză. (*Paul Valery*)

SERVILISM = Scara de serviciu a respectului. (*Adrien Decourcelle, 1868*)

TELEVIZIUNE = Gumă de mestecat pentru ochi. (*Aforism american*)

VORBITORI = Există oameni care vorbesc, vorbesc,... pînă ce găsesc ceva să spună. (*Sacha Guitry*)

(După *Maurice Maloux*: «Dictionnaire Humoristique»)

Trad. E.R

DRAGĂ URZICO,

Să vezi ce a pătit un amic de-al meu. E vorba de Pitran Gheorghe, care tocmai în ziua când prelua conducerea oficiului PTTR Peștera (jud. Constanța) s-a pomenit cu un control al inspecției pentru protecția muncii care, constatînd unele deficiențe, a întocmit un referat și pe baza acestuia omul s-a ales cu o sancțiune. Va să zică, nici n-a apucat Pitran să împlinească o vechime de... 5 minute în slujba oficiului respectiv că uite-l vinovat de niște lipsuri ivite cu mult înainte de apariția lui în această funcție.

În cele din urmă, adică după multă bătaie de cap și enervări, Direcția județeană PTTR Constanța a binevoit să constate că Pitran a fost sancționat pe nedrept și a anulat măsura luată.

Așa stînd lucrurile, se pare că în rețeaua poștală Constanța se dau mai întii sancțiuni și pe urmă se analizează cazul.

Pentru ca asemenea situații să nu mai aibă loc la PTTR, cel mai «SIMPLU» este să renunțe «URGENT» la sancțiuni «FULGER»!

Georgescu M., Constanța

URZICO DRAGĂ,

La cooperativa de credit din Vinju Mare, contabil și totodată casier este Pătrașcu Gh., care s-a dovedit a fi un mare specialist în combinații credito-alimentare. Dacă, de pildă, cutare vrea un împrumut, Pătrașcu nu-l aprobă decît contra oă proaspete, păsări grase și vin roșu cît mai vechi...

Lista celor păgubiți de dumnealui fiind destul de voluminoasă, ograda lui Pătrașcu a devenit, cu timpul, zic unii, un fel de rivală a OCL-ului «Alimentara» din Vinju. De altfel un localnic a propus ca de acum înainte cererile de împrumut să nu mai fie scrise pe hîrtie, ci direct pe o coajă de ou și nu cu stiloul, ci cu o pană din gîsca ce urmează să fie donată, muiată (pana, nu gîsca) în cerneală de... vin roșu. În acest fel, aprobarea lui Pătrașcu vine imediat că el față de cererile ce-i sînt adresate e foarte atent. Atent să vadă ce i se oferă!...

L. Vasilescu, Vinju Mare

URZICO!

Nu demult s-au plasat bilete de intrare — contra cost bineînțeles — tuturor salariaților de la circa sanitară rurală Izvoru, jud. Argeș, pentru a participa la un bal organizat în cadrul Spitalului unificat din Pitești. Valoarea acestor bilete a fost reținută automat de către casieria spitalului și cu asta s-a considerat că totul este în ordine. Iată însă că salariații de la circa sanitară rurală Izvoru s-au arătat foarte nemulțumiți de acest sistem, cu atît mai mult că de la locul lor de muncă și pînă în salonul unde a avut loc balul, distanța este de numai... 32 km! Deci, cu căruța nu se putea merge că ar fi ajuns «invitații» la bal prea tîrziu, iar cu avionul nici vorbă deoarece nu s-a înființat încă linia aeriană Izvoru-Pitești. În concluzie, toți plătitorii au rămas acasă.

Cum practici de acest fel, cu bilete vindute obligatoriu pentru baluri, e de dorit să nu se mai repete, cei de la circa Izvoru au făcut un mare tărăboi.

Că deh, dacă-i bal, bal să fie!...

Stancu N., Pitești

MULT STIMATĂ URZICO,

Nu înțeleg nici în ruptul capului de ce în librării sau papetării nu se mai găsesc carnete copiere, boniere și chiar repertoare. Nevoie de ele au mulți, așa că lipsa unor asemenea produse nemulțumește numeroși soliciitanți. De curînd am aflat o veste care m-a mai liniștit... Problema nu va fi rezolvată nici la anul deoarece, nu se știe de ce, nici o întreprindere poligrafică nu vrea să producă aceste sortimente.

Deci, cine mai vrea să caute vreurf copier, bonier sau repertoar, e mai bine să se lase păgubaș ca să nu-și tocească în zadar tălpile pantofilor umblînd din librărie în papetărie sau invers.

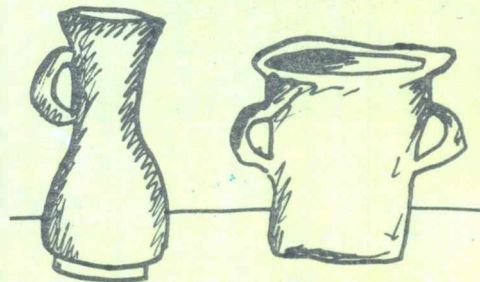
Ar mai fi o singură șansă: să încerc și la «Consignația» că poate găsesc acolo un bonier... din pachet!

Adamescu C., Loco

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

I. DOGAR-MARINESCU

ÎNSFÎRȘIT, IATĂ-NE
OALE ȘI ULCELE

PATRU ETAPE

Iată o rețetă sigură pentru a putea deveni mandatar. Mai întii intri salariat la una din unitățile TAPL-ului din Iași. Aceasta e prima etapă, dar nu deajuns. Începi să te agiți, să comanzi mărfuri, să le vinzi, să încasezi bani. E a doua etapă, dar nu deajuns. Începi să nu mai achiți TAPL-ului sumele cuvenite, devenind astfel debitor. E a treia etapă și începe să fie deajuns. Cînd suma datorată trustului prinde a crește datoriile înmulțindu-se, iar trustul nu-ți cere să-i achiți nici un bănuț, înseamnă că ai intrat în etapa a patra și e deajuns.

În această conjunctură, te adresezi conducerii TAPL-ului cu următoarea dovadă și cerere: «Dragi tovarăși, în calitate de salariat al trustului, vă datorez mii de lei». «Întocmai». «Iar în calitate de sincer și vechi debitor al trustului, vă rog să mă numiți mandatar la unitatea cutare și cutare...» Și trustul acceptă, conform devisei: «Oamenii noștri, banii noștri»...

Atît doar că «banii noștri» nu mai rămîn «ai noștri», ci ai lor... Ai mandatarilor...

Printre alte cazuri, amintim și pe cel al salariatei Herman Elena. Drept recompensă fiindcă respectiva rămăsese datoare trustului suma de 17 488 lei, i s-a oferit mandataratul unității «Stejarul».

Pe chestia asta mi-a spus deunăzi un amic: «Simt că înnebunesc! N-am de achitat nici o datorie trustului.» «Nu înțeleg.» «Păi dacă îl ardeam cu vreo sută de mii de lei, deveneam mandatar peste întreg TAPL-ul din Iași!»

Nu cumva e timpul ca proaspeții mandatarii în chestiune să-și lichideze debitele?

După cum vedeți, noi am și deschis contul...

I. DAVIDESCU

FĂRĂ CUVINTE

ÎN CHIP DE NABAB

Abia intrasem pe ușa unei încăperi ce aparține de Cooperativa «Igiena» când un ins între două vârste începuse discuția cu frizerul care-l servea, fluturând în văzul tuturor o bancnotă:

— Ia, dom'le, dacă-ți dau!

— Mulțumesc! (*evaziv*)

— Ia, maestre! Un «zece» nu-i mare lucru...

— ! ...

Cineva din cei care-și așteptau rindul începu să șușotească: «Uite, nababul!»

Apoi nababul se hotărî să intre la un must cu amicul său.

— Maestre, două pastrame și must!

— S-a terminat.

— Totuși...Vezi... caută... poate...

A văzut... a căutat și s-a putut.

După consum, scoase două bancnote de... douăzeci și cinci. Le flutură ca pe o batistă pe peron, strigând:

— Ține, maestre!

«Maestrul», după un politicos «mulțumesc», încercă să bage mina în buzunar să dea restul. «Nababul» intervine:

— Lasă! Restul, e ca să mă ții minte.

Răcorit, «nababul» și-a amintit că trebuie să mai cumpere ceva. O piine. Stătu la rind, ca și noi. Diferența dintre el și noi constă în ceea ce a urmat.

— O piine, vă rog!

— Poftim (*i se dă piinea solicitată*)

— Mulțumesc! (*și pleacă grăbit*)

— Alo, tovarășe, restul de la cinci lei!

— Lăsați! Sint grăbit!

— Mai treceți pe la noi... Țsta client, dom'le!

Grăbiți mai sint «nababii» ăștia!... Și descurcăreți! Au un salariu, dar le convine să lase două lefuri pe ici pe colo...

Cum le convine să fie nababi?... Las' că știu ei cum...

Parcă noi nu știm?...

PETRE HLADCHI-BUCOVINEANU

POȘTA

REDACTIEI

CORNEL MORCEA, Loco

Norocul nu v-a suris. N-ați avut destul umor...

A. RĂDULESCU—Constanța

Aveți haz. Mă întrebați, de pildă, cum e mai bine să scrieți: ziua sau noaptea. Cred că nu are prea mare importanță «cînd» scrieți, ci «cum» scrieți: ca ziua sau ca noaptea.

MIRON OMICRON—Turnu Severin

A trimite un material scris citeț este o dovadă de respect nu numai pentru redacția obligată să-l citească, ci și pentru propria dv. muncă. Ce vreți să înțeleg din epitaful adresat lui Petrică (singurul cuvînt descifrabil) cînd două versuri sint șterse, iar alte două se prezintă ca niște cirlige de rufe înșirate pe-o sîrmă?

C. ARDELEANU — Com. Tazlău, jud. Neamț

«Însemnările» ca și «Reflecțiile» sint în majoritate simple observații fără prea mare originalitate. Dintre «Părerii», una, sint de părere, că merită atenție:

Păreerea unui chiulangiu: — Îmi plac toate operele lui Bellinî, în afară de una: Norma.

GEORGE MIREA—Loco

Poezia dv. este serioasă. În paginile unei reviste de umor, s-ar face de ... ris.

NICOLAE NICOLAE—Loco

Din «Mozaic subtil» doar două cugetări sint mai... subtile:

● *Cel mai puternic sentiment e sentimentul puterii.*

● *Credem în noroc deoarece nu presupune un efort din partea noastră.*

DUMITRU SMEREGA — Arad

Nu știu de ce e nevoie să mărturisiti în versuri ca «v-a apucat un somn nebun». De obicei, cînd omului i se face somn, doarme. Nu scrie.

ION CONSTA-SOFRON, Com. Dor Mărunț, jud. Ialomița

Desenele sint sub orice critică. Cu poezia «Exercițiu ritmic» se petrece un lucru ciudat. După ce prezentați această frumoasă strofă de început:

Cu firea ei meditativă

Se-ntoarce toamna iar la noi,

Pe cîmpuri cad alene ploii

Pe care-o logică naivă

Le-a prevăzut și cu noroi,

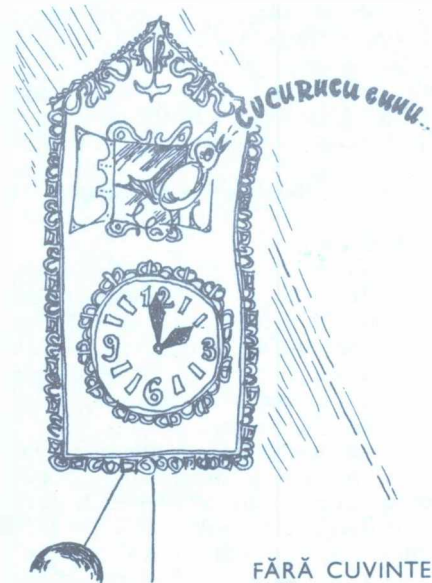
în continuare schimbați modul de rimare, dînd poeziei o anumită dezordine nesuștinută de idee. Se prea poate să fie vorba nu numai de un exercițiu de ritm ci și de rimă, dar uneori, exercițiul e bine să rămînă pe maculator.

SCARLAT ROMULUS — Com. Ederile jud. Dîmbovița

Prea multe linii încurcate, pete de culoare, așa că prima «Farfurie zburătoare» pe care ne-ați trimis-o va rămîne... necunoscută.

PETRE MORO — Tulcea

Iată și desenul dv. publicat aici:

STAN CODREANU — Bicz

Ceeace ne-ați trimis dv. nu sint epigrame ci simple constatări naive, cum e de exemplu acest catren... record:

De cutreeri lumea-n Est

Miază zi, apus și Nord

Vîrf mai înalt ca Everest

Nu-i pe glob, el e record.

WELL RELLYS—Fălticeni

Răspunsul nostru «Deocamdată, nu» tradus, ar suna cam așa: materialul pe care ni l-ați trimis nu a mers. Deocamdată, ați primit un răspuns negativ. Poate, trimițînd alte materiale, veți avea surpriza să primiți un răspuns satisfăcător...

GH. IURCIUC — com. Lungani, jud Iași

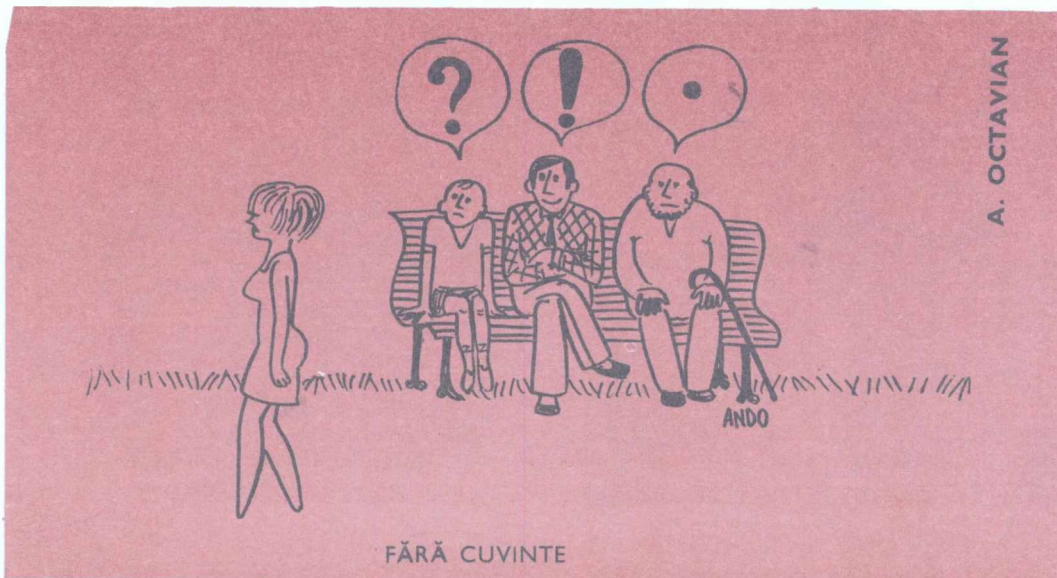
N-am să vă critic, după cum spuneți, de-o să vă meargă... penele. Totuși trebuie să vă atrag atenția asupra modului plat în care vă «compuneți» versurile. Nici sceneta «Încercați dragostea» nu este lipsită de acest defect. Cred că pentru a face umor, deocamdată, aveți nevoie de o lectură... serioasă.

VIRGIL APOMATOX—Arad

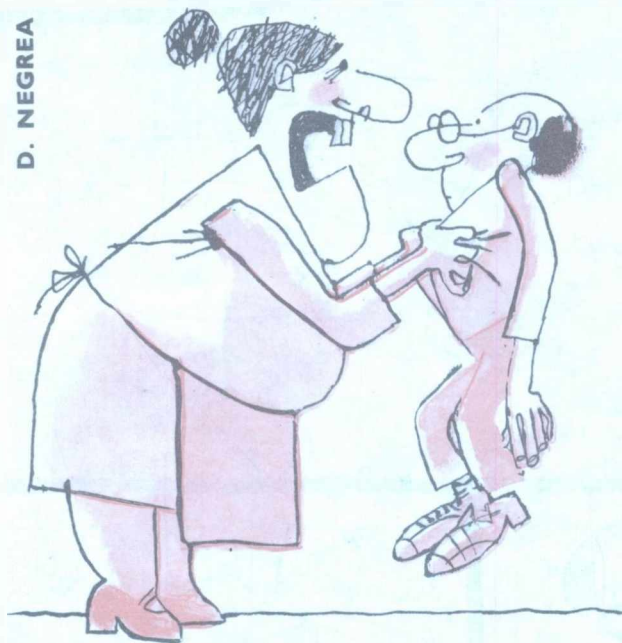
Versurile dv. sint lipite pămîntului, adică sărace.

C. PRETCU—Bistrița

Cineva spunea că scriitorii buni se tem ca nu cumva să fie neînțeleși, ceilalți dimpotrivă: se tem să fie înțeleși. Din poezia dv. n-am înțeles nimic. Din cauza aceasta nu am motiv s-o critic, dar nici s-o public.

D. NEGREA

— Brută, de 25 de ani
imi măninci sufletul!...

„Setilă”

«Setilă», miraculosul personaj desprins din basmele lui Creangă, și-a făcut reparația în Călărași, în persoana șoferului Țintea Petre de pe autocamionul «Bucegi» nr. 22—B—4633.

Se pare însă că noul Setilă îl eclipsează pe cel din basmul «Harap Alb».

«Setilă 1», adică originalul, se mulțumea să soarbă o tonă de apă.

«Setilă 2», adică duplicatul apărut în Călărași, nu se mulțumește să soarbă o cisternă de benzină.

Dar să vorbim pe concret:

Șoferul amintit, ca și autocamionul amintit, aparțin Intreprinderii județene de valorificare a legumelor și fructelor Ialomîța, centrul Călărași. Dar, în vreme ce întreprinderea valorifica fructele și legumele, Setilă 2, întrucit nu era vegetarian, valorifica benzina.

În calitate sa șoferistică, el ridică frumușele cantități de benzină, fără a efectua nici un fel de transport în interes de serviciu, așa cum reiese din scripte. Astfel că, în scurt timp, strînsese 11 000 de litri! Cu această cantitate, un șofer econom ar fi putut ocoli pămîntul pe la ecuator. Dar pe omul nostru nu-l atrăgea ecuatorul, adică mijlocul pămîntului. Pe el îl atrăgeau capetele pămîntului. Adică polii.

Se repezea în toiul nopții cu aburii alcoolului în cap, scotea mașina din garaj fără să-l întrebe nimeni nimic și mai roda cite un ciubuc. Așa se explică de ce nu-l atrăgea ecuatorul, adică mijlocul pămîntului. Pe el îl atrăgeau capetele pămîntului. Adică polii.

Aceasta a fost probabil ultima lui cursă. Întrucit a venit depanarea...

I. TOTH

RĂSPUNSURI

care așteaptă... răspuns

UITE PAVAJUL, NU E...
PAVAJUL!

Un cititor din orașul Craiova ne-a semnalat că de cîțiva ani pe străzile Nicolae Bălcescu, Vasile Alecsandri și Reforma Agrară se comit dese spargerii. Victima rămîne una și aceeași: pavajul de pe cele trei artere. Cu o regularitate aproape matematică, acesta este spart și refăcut ba pentru introducerea gazului metan, ba pentru cabluri telefonice, etc. Și așa, de doi ani, străzile susamintite se închid și se deschid ca niște fermoare.

Consiliul popular al Municipiului Craiova trimite «Urzicii» adresa nr. 1398/R, prin care răspunde acestei sesizări. Dar, în loc să ne arate din ce motiv toate lucrările de pe cele două străzi nu s-au făcut deodată, ci se fac și se refac de mai mulți ani, fără încetare, ne răspunde cu totul altceva. Și anume că ambele străzi, ca și altele, intră în zona de sistematizare a orașului. De aceea au fost necesare o serie de lucrări pe care răspunsul le înșiră de parcă noi nu le-am cunoaște din semnalarea cititorului. Ba, colac peste pupăză, ni se anunță și alte lucrări subterane viitoare, abia după care... cele două străzi vor intra în reparație.

Acum pricepem de ce urmează să se facă și alte lucrări pe aceste artere. Probabil, tuburile încă nefolosite au văzut răspunsul trimis nouă. Și, de rușine, sint gata să intre în pămînt!

VICTOR TEODOR

MINA, BAT-O VINA!

Numeroase scrisori venite la redacție au criticat, pe drept cuvînt, slaba calitate a creioanelor chimice «Dacia-Carpați», cu care nimeni nu scrie pentru că pur și simplu lemnul nu se poate ascuți. Deci, cine le cumpără nu le folosește decît ca să le lase moștenire din tată în fiu.

Sesizată de noi, Direcția generală a produselor finite din lemn din cadrul M.E.F., prin adresa de răspuns nr. 52865/PS, recunoaște că lemnul creioanelor nu se poate ascuți din vina... colorantului folosit la mine. Dar, deși aduce vorba de colorant, răspunsul n-o scoate la vopsea. Că, mai departe, același for aduce vorba și de minele Pastelcolor, despre a căror calitate însă «Urzica» nici n-a amintit. Probabil ministerul se știe cu musca și pe acestea. De aceea, recunoaște, — vorba ceea — de bună voie și nesilit de nimeni, că «parametrii respectivi ai acestor mine ating valorile prevăzute de norma internă în vigoare». Mai departe, în schimb, adaugă: «Totuși, acestea rămîn mult sub nivelul celor al minelor policolor, etc». Cu alte cuvinte, din punct de vedere calitativ, aceste mine ating norma în vigoare, dar nu sint de calitate. În ce privește răspunsul amintit, indiferent de norma în care l-a încadrat forul, nici el nu este de calitate. Adică, în problema creioanelor, M.E.F.-ul n-a adus-o bine din condei!

T. PALL

AL. CLENCIU

LA OCULIST

„URZICA”

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15. Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii» 44.601

farfurii zburătoare

Fenomenul
OZN

— Farfuriile zboară! E greu să fii castron!...

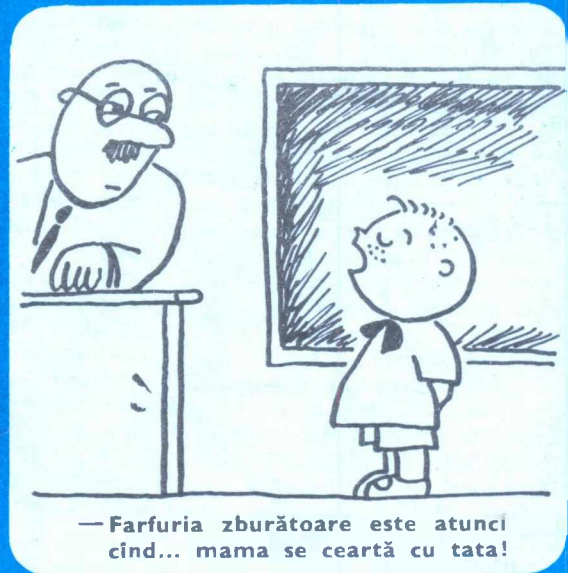
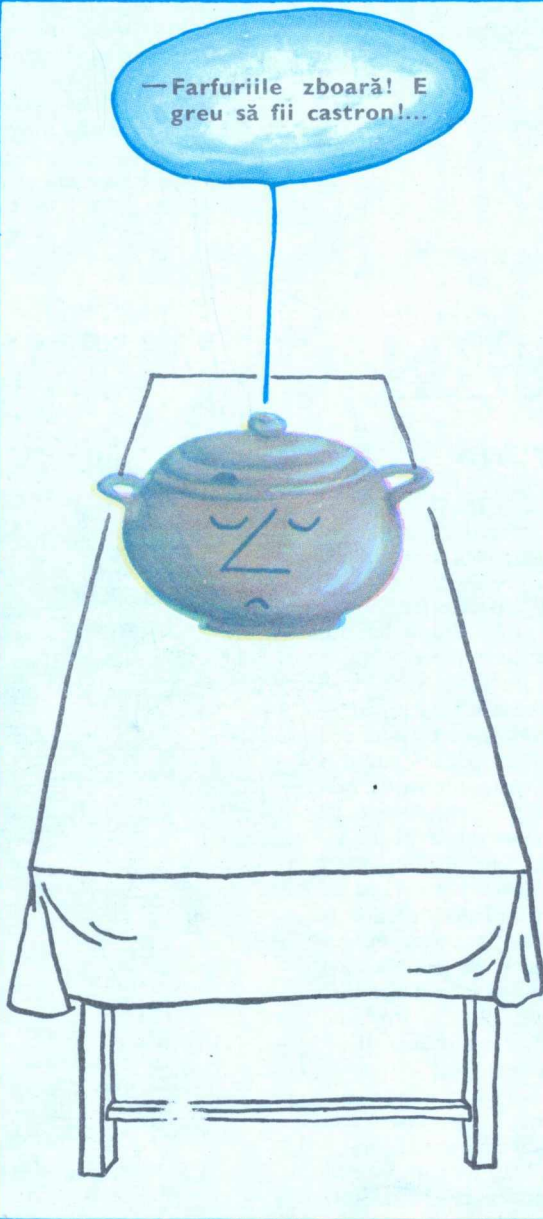

Atît ar mai lipsi:
Să mai zboare și verzele!...

HÎRRRR...
ZÎRRRR...
PÎRRRR...

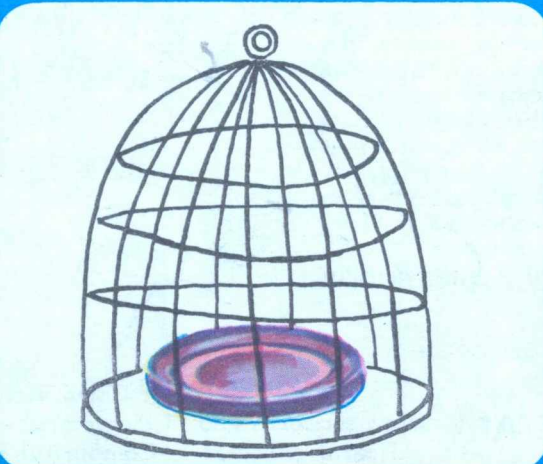
— Uraaa! Am prins
o undă telepatică!!!

— Farfuria zburătoare este atunci
cînd... mama se ceartă cu tata!

— Am întîlnit o farfurie... Plină!

covoare

farfurii

CONCURENȚĂ